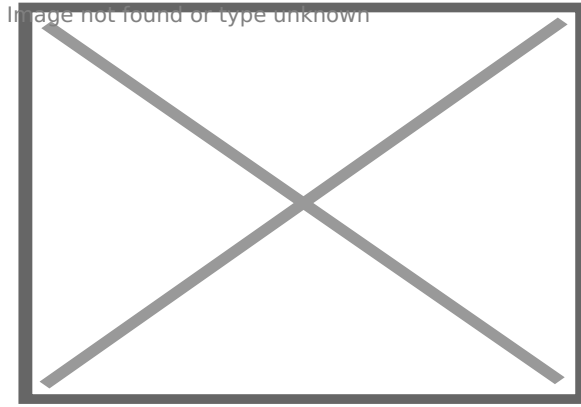

„Ar gali taip būti — paršas dingso be pėdsakų“, — netikėjo savo akimis Džordžas, stovėdamas ir spoksodamas į tuščios paršidės vidų. Jis užsimerkė, paskui vėl atsimerkė, vildamasis, kad tai kokia nors keista optinė apgaulė. Tačiau kai pažvelgė dar sykį, įsitikino, kad niekas nepasikeitė: paršas neatsirado, plataus purvino jo užpakalio niekur nebuvo matyti. Tiesą sakant, kai Džordžas apsidairė antrą kartą, viskas pasirodė dar prasčiau. Jis pastebėjo, kad paršidės šoninės durys tabaluoja atviros, taigi kai kas jų gerai neuždarė. Ir tas *kai kas* yra jis pats.

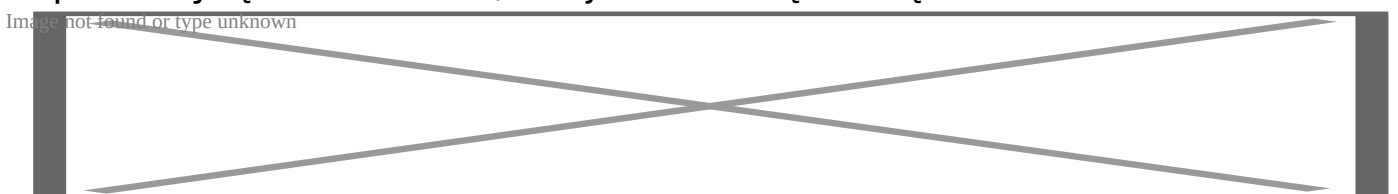
— Džordžai! — iš virtuvės atsklido motinos balsas. — Jau kaičiu vakarienę, taigi tu turi tik valandą laisvo laiko. Ar paruošei pamokas?

— Taip, mamyte, — apsimestinai žvaliai atsiliepė Džordžas.

— Kaip gyvuoja tavo draugužis?

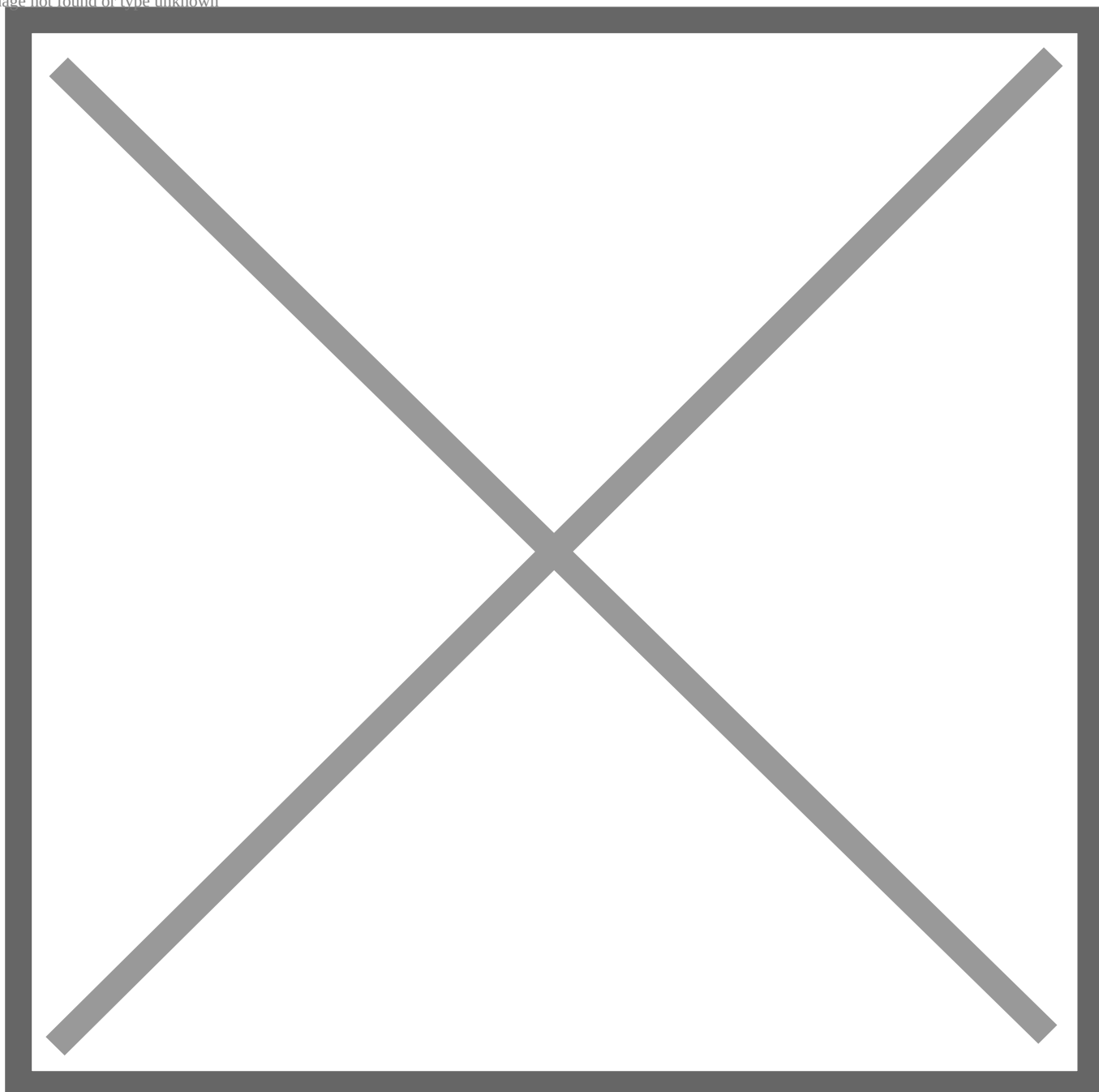
— Puikiai gyvuoja! Nuostabiai! — suspigo Džordžas.

Jis netgi kelis kartus pamėgino kriuktelėti, kad atrodytų, jog viskas už namo esančiame mažame sodelyje, kuriame tarpsta daugybė daržovių ir gyvena vienas didžiulis — bet dabar paslaptینگai dingęs — paršas, tebėra kaip seniau. Kad būtų įtikinamiau, Džordžas kriuktelėjo dar keletą sykių. Labai svarbu, kad mama čia neateitų, kol Džordžas suregs kokį nors planą. Nors, tiesą sakant, jis neturėjo jokio supratimo, kaip suras savo augintinį, įgrūs jį atgal į paršatvartį, užrems duris ir laiku grįš vakarienės. Vis dėlto Džordžas stengėsi ką nors sugalvoti — kad tik kuris nors iš tėvų nepasirodytų čia anksčiau, nei jis bus radęs išeitį.

Džordžas gerai žinojo, kad paršas nėra tėvų numylėtinis. Nei motinai, nei tėvui neatrodė, kad sode už namo reikalingas paršas. Ypač tėčiui: kai tik prisimindavo, kas ten kriuksi už daržovių lysvių, kaskart sugrieždavo dantimis. O paršelis atkeliavo kaip dovana: prieš keletą metų vieną šaltą Kūčiųvakarą prie namų durų buvo padėta kartoninė dėžė, iš kurios sklido spygčiojimas ir šnarpštimas. Ją atidaręs, Džordžas išvydo baisiai pasipiktinusį rausvą paršiuką. Berniukas atsargiai iškėlė jį iš dėžės ir negalėjo atplėšti akių, kai naujasis jo bičiulis ėmė kerėpliškai strapalioti ant laibų kojų aplink Kalėdų eglę. Prie dėžės buvo priklijuotas laiškelis: „Brangieji! Linksmų Kalėdų! Šiam mažam šaunuoliui reikia namų — gal suteiksit jam pastogę? Jus mylinti senelė xxx.“

Image not found or type unknown

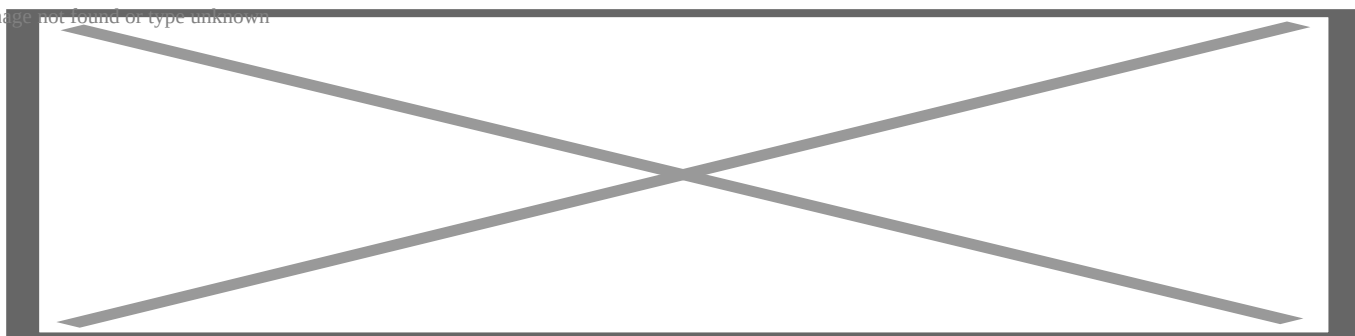

Džordžo tėčio nepradžiugino toks šeimos pagausėjimas. Nors jis ir vegetaras, tai nereiškia, kad myli gyvūnus. Tiesą sakant, jam labiau patinka augalai. Su jais viskas paprasčiau: jie nejaukia namų, nepalieka purvinų pėdsakų virtuvėje ant grindų, nesibrauna į kambarį ir nesušlamščia ant stalo paliktų sausainių. Tačiau Džordžas tiesiog nenustygo noru turėti nuosavą paršiuką. Tąkart ir vėl, kaip paprastai, iš savo mamos ir tėčio jis gavo tokių nykių dovanų... Mamos padovanoto rankų darbo megztinio su violetiniais ir oranžiniais dryžiais rankovės buvo nutįsusios iki žemės. Džordžas niekada nesvajojo apie švilpynių komplektą, tad jam buvo sunkus išbandymas vaidinti pakvaišusį iš laimės, kai išvyniojęs dovaną aptiko rinkinį „susikurk pats savo kirmėlyną“.

Ko Džordžas tikrai troško — labiausiai už viską pasaulyje — tai kompiuterio. Tačiau jis žinojo — įvyktų stebuklas, jeigu tėvai jam jį nupirktų. Jie nepatikliai žiūrėjo į šiuolaikinius išradimus ir kaip įmanydami stengėsi apsieiti be naujoviškų buities prietaisų. Norėdami gyventi kuo paprasčiau ir natūraliau, jie skalbė visus drabužius rankomis, neturėjo automobilio, o namie pasišviesdavo žvakėmis, kad tik nereikėtų naudotis elektra.

Ką gi, jų noras pagirtinas: Džordžas turįs augti natūralioje ir sveikoje aplinkoje — be toksinų, sintetinių priedų, kenksmingos spinduliuotės ir kitų panašių pragaištingų dalykų. Vienintelė bėda, kad, vengdami visko, kas galėtų pakenkti Džordžui, tėvai atsisako ir daugybės dalykų, kurie jam teiktų malonumą. Žinoma, Džordžo tėvams patinka šokti aplink gegužės medžius¹, traukti į ekologinius protesto žygius ar malti grūdus, kad išsikeptų savos duonos, — tačiau tik ne Džordžui! Jis norėtų nueiti į pramogų parką ir važinėti linksmiesiais kalneliais ar žaisti kompiuterinius žaidimus, kur nors toli toli skristi lėktuvu. Deja, tikrovė kitokia — Džordžas teturi savo paršą.

Image not found or type unknown

Tačiau kokį paršą! Džordžas pavadino jį Fredžiu ir jautėsi laimingas, valandų valandas sukiudamasis palei paršidę, kurią tėvas surentė sode už namo, ir stebėdamas Fredį, besiknaisantį šiauduose ar purvyne. Keitėsi metų laikai,ėjo metai, ir Džordžo augintinis vis storėjo... vis storėjo, kol pasidarė toks storas, kad prieblandoje atrodė panašus į drambliuką. Kuo didesnis augo Fredis, tuo mažiau jam patiko lindėti savo buveinėje. Vos tik nutaikęs progą, jis su malonumu ištrūkdavo ir siautėdavo daržovių lysvėse, trypdamas morkas, kramsnodamas kopūstų daigus ar ragaudamas Džordžo mamos gėles. Nors ji dažnai kartodavo sūnui, kaip svarbu mylėti visus gyvus padarus, Džordžas įtarė, kad, Fredžiui nusiaubus daržą, ji pati didelės meilės paršui nepajusdavo. Kaip ir tėtis, mama buvo vegetarė, bet Džordžas buvo tikras, kad kartą girdėjo ją kraugeriškai šnabždant žodį *dešros*, kai ji likvidavo vieno iš nuostolingesnių Fredžio išpuolių padarinius.

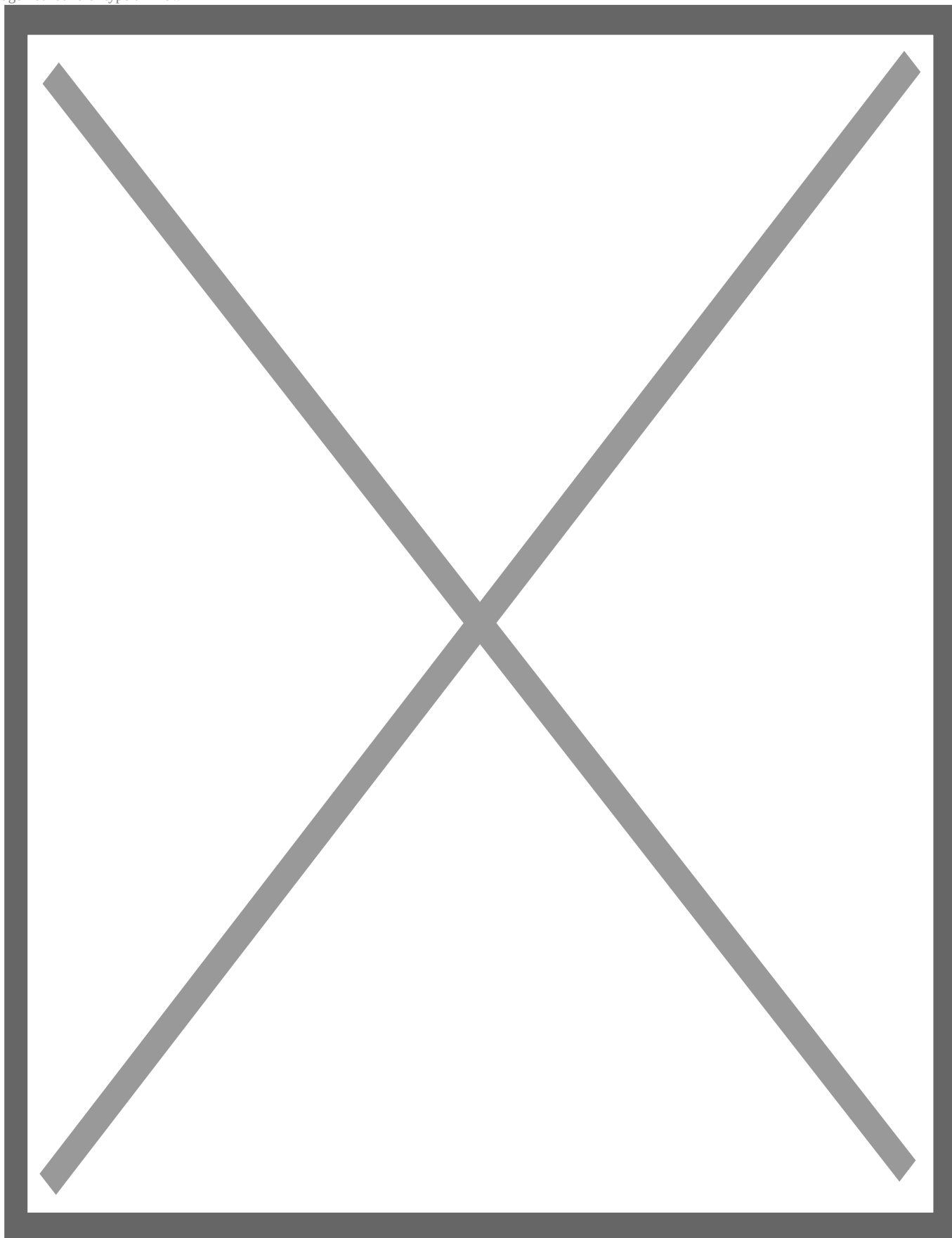
Tačiau šį sykį nukentėjo ne daržas. Jo globotinis, regis, iškrėtė kai ką blogesnio nei padūkęs šėliojimas lysvėse. Tvoroje, skiriančioje Džordžo sodą nuo kaimynų sklypo, Džordžas staiga pastebėjo skylę — kaip tik paršo didumo! Vakar jos ten tikrai nebuvo, o Fredis kriuksėjo saugiai uždarytas savo pašiūrėje. Tačiau dabar jo niekur nematyti. Tai reiškia viena: Fredis, ieškodamas nuotykių, ištrūko iš saugaus sodo prieglobsčio ir patraukė ten, kur jokių būdu neturėjo kišti savo knyslės.

Kaimynų Pusė atrodė paslaptinga. Džordžas neprisiminė, kad ten kas būtų gyvenęs. Kitų kaimynų sodai išpuoselėti, namų langai vakarais tviska šviesomis, durys poška žmonėms lakstant pirmyn ir atgal, o štai šis namas tarsi snūduriuoja — liūdnas, ramus ir tamsus. Rytais ten nekrykštauja maži vaikai ir motina nešūkteli pro užpakalines duris kviesdama vakarienės. Savaitgaliais negirdėti plaktuko kaukšėjimo ir nesklinda šviežių dažų kvapas, nes niekas niekada neatvyksta taisyti sulūžusių langų rėmų ar valyti nulinkusių stogo latakų. Sodas anapus tvoros, metų metais neliestas žmogaus rankos, taip išsikerojo, kad pasidarė panašus į Amazonijos džiungles.

O Džordžo pusėje sklypelis už namo pedantiškai prižiūrimas, tvarkingas ir... baisiai nuobodus. Rikiuojasi eilės vijoklinių pupelių, kruopščiai pririštų

prie kuoliukų, tiesios vagelės išglebusių salotų, tamsiai žalių morklapių ir vešlių bulvių kerų. Džordžas negalėdavo net paspirti kamuolio, kad tas nenulėktų į kokio rūpestingai globojamo aviečių krūmo vidurį ir jo neišlaužytų.

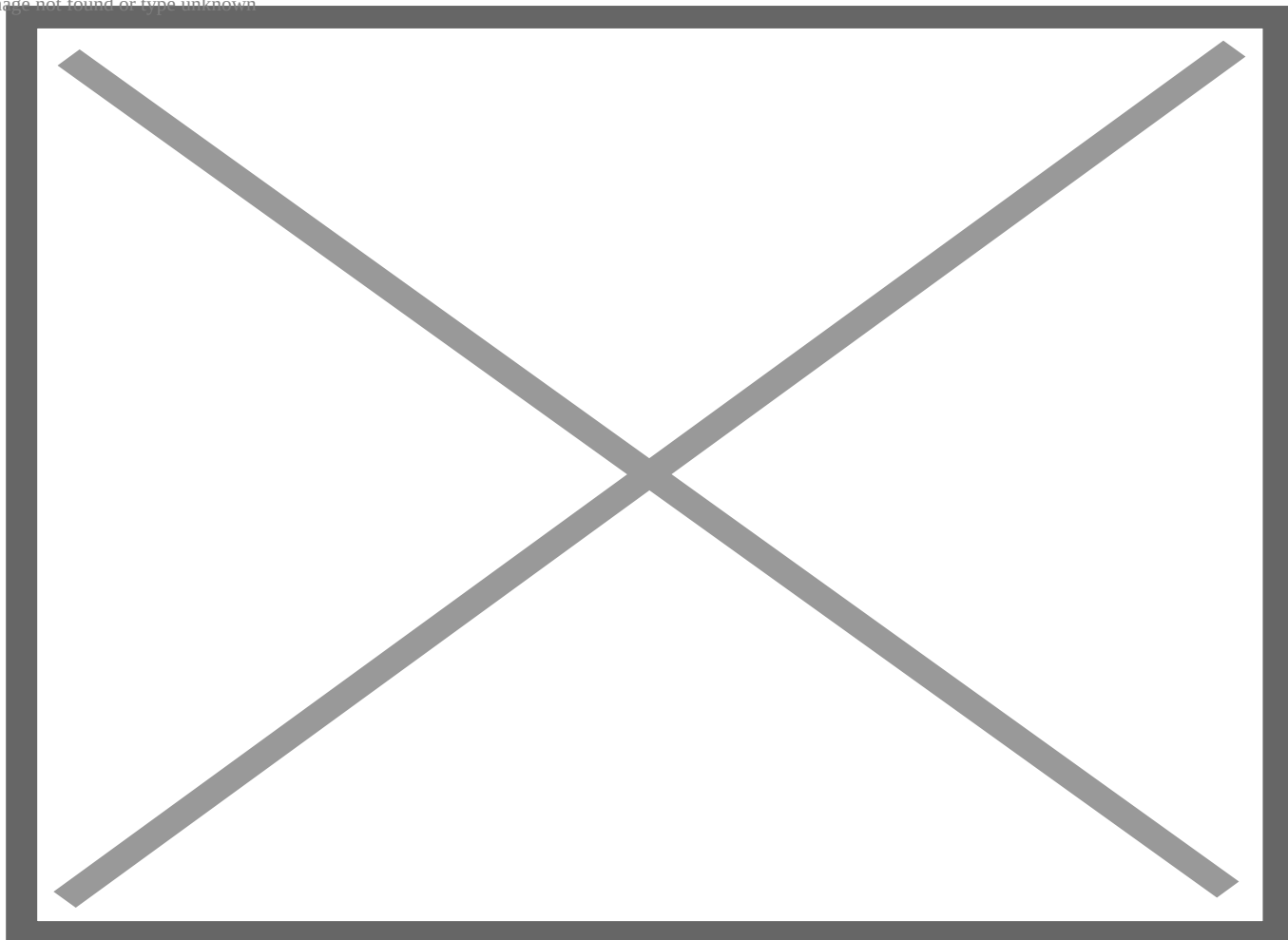
Image not found or type unknown

Tēvai darže paskyrē mažą žemės gabalėlį, kad Džordžas galėtų pats augintis daržovių — jie vylėsi, kad jam tai patiks ir užaugęs jis galbūt net užsiims ekologine žemdirbyste. Deja, Džordžas labiau mėgo žiūrėti į dangų negu į žemę. Taigi jam priklausančią mažąsias planetos lopinėlis taip ir liko tuščias: kyšojo tik akmenys, stiebėsi skurdžios piktžolės ir pilkavo žemė. Džordžas bandė suskaičiuoti visas žvaigždes, spindinčias danguje — jam rūpėjo sužinoti, kiek jų ten yra.

Tačiau Kaimynų Pusė visiškai kitokia. Džordžas dažnai stoviniudavo ant paršidės stogo ir spoksodavo į įspūdingas džiungles anapus tvoros. Iškeroję krūmai atstotų jaukias slėptuvėles, o medžių šakos — išsilanksčiusios, gumbuotos — tiesiog kviečia smagiai pasikarstyti. Didžiuliais guotais auga gervuogės, dygūs jų stiebai susisukę į keistas banguotas kilpas, susipynusias nelyginant geležinkelio atšakos stotyje. Išsiraitę vijokliai vasarą lyg žalias voratinklis apipina visus augalus sode; aplink veši geltonos kiaulpienės, dilgūs klastingi gigantiški barščiai šmėkšo it egzotiški ateiviai iš kitos planetos, o visoje toje ryškiai žalioje maišalynėje linksmi mirksi mažytės mėlynos neužmirštuolių akytės.

Image not found or type unknown

Kaimynų Pusė Džordžui buvo uždrausta vieta. Džordžo tėvai tvirtai pasakė *ne*, kai berniukas panorą ten žaisti. Ir tai nebuvo įprastinis neryžtingas ir švelnus *ne* — „mes prašome to nedaryti tavo paties labui“. Tai buvo griežtas *ne*, kurio tiesiog nevalia ginčyti. Tokį patį *ne* Džordžas išgirdo, kai pabandė tėvams pasiūlyti bent pasvarstyti, ar nevertėtų pirkti televizorių — juk kiekvienas jo mokyklos draugas turi televizorių, o kai kurie vaikai netgi savo kambariuose! Šia tema Džordžas turėjo išklausti ilgą tėvo paskaitą apie tai, kaip niekalo žiūrėjimas užterštą protą. Tačiau iškilus Kaimynų Pusės klausimui, Džordžo tėvas netgi neskaitė paskaitos. Tiesiog buvo ištartas kategoriškas pokalbį užbaigiantis *ne*.

Tačiau Džordžui visada knietėjo žinoti *kodėl*. Spėdamas, kad iš tėvo nesulauks daugiau jokių atsakymų, jis nutarė pasiteirauti mamos.

— Ak, Džordžai... — atsiduso mama; ji smulkino briuselinius kopūstus bei ropes ir bėrė gabaliukus į pyrago tešlą. Ji paprastai valgė ruošdavo iš bet ko, kas pakliūdavo po ranka, bet nieku gyvu iš tokių produktų, iš kurių derinio išeitų ištis kas nors skanaus. — Tu per daug klausinėji.

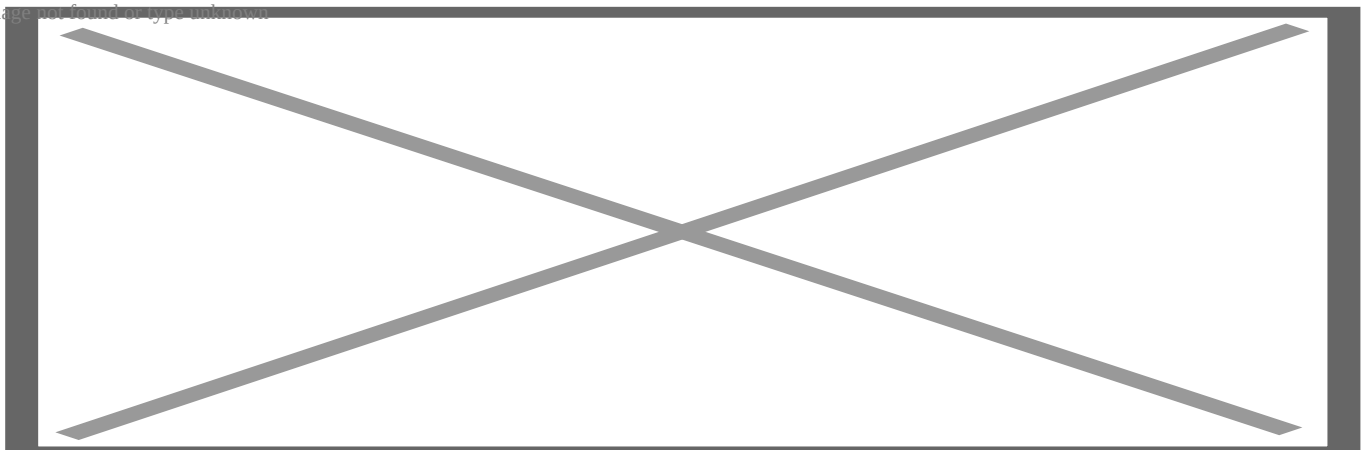
— Tiesiog noriu žinoti, kodėl man draudžiama eiti į kaimynų sodą už tvoros, — neatlyžo Džordžas. — Ir jeigu tu man atsakysi, nebeužduosiu daugiau nė vieno klausimo iki pat vakaro. Aš pažadu.

Mama nusišluostė rankas į gėlėtą savo prijuostę ir gurkštelėjo dilgėlių arbatos.

— Na, gerai, Džordžai, — pasakė ji. — Papasakosiu šį tą, jei išmaišysi bandelių tešlą.

Įdavusi didžiulį rudą dubenį ir medinį šaukštą, ji prisėdo, o Džordžas pradėjo plakti tirštą geltoną tešlą, išmargintą žaliais ir baltais daržovių gabaliukais.

Image not found or type not known

— Kai mes čia atsikraustėm, — pradėjo ji, — ir tu buvai dar labai mažas, tame name gyveno toks senas žmogus. Mes retai kada jį matėme, bet aš puikiai jį prisimenu. Jis turėjo pačią ilgiausią barzdą, kokią tik esu regėjusi — ji net siekė senio kelius. Niekas nežinojo, kiek senoliui metų, bet kaimynai sakė, kad jis ten gyvenęs nuo neatmenamų laikų.

— Kas jam nutiko? — susidomėjo Džordžas, kuris jau spėjo pamiršti savo pažadą daugiau nebeuždavinėti klausimų.

— Niekas nežino, — mįslingai pasakė mama.

— Ką turi omenyje? — Džordžas net liovėsi maišęs tešlą.

— Galiu tik pasakyti, kad vieną dieną jis tiesiog dingo.

— Galbūt jis išvyko atostogauti? — bandė spėti Džordžas.

— Jei ir išvyko, tai niekada nebegrįžo. Galiausiai buvo apieškotas visas namas, bet gyventojų nerasta nė ženklo. Nuo tada namas stovi tuščias, to žmogaus niekas niekada neberegėjo.

— Nieko sau! — nusistebėjo Džordžas.

— Nelabai seniai, — tęsė mama, pūsdama karštą arbatą, — mes išgirdome iš namo sklindantį triukšmą — kažkokį bildesį vidury nakties. Žybčiojo šviesos ir aidėjo balsai. Pasirodo, į namą buvo įsibrovę ir ten neteisėtai apsigyvenę kažkokie žmonės. Policijai teko juos išgrūsti lauk. O praėjusią savaitę mes vėl girdėjome triukšmą. Visiškai neaišku, kas šįkart įsikūrė tame name. Štai kodėl tavo tėvas nenori, kad tu ten kištum nosį, Džordžai.

* * *

Įrėmęs žvilgsnį į tvoroje juoduojančią skylę, Džordžas prisiminė tą pokalbį su mama. Istorija, kurią ji papasakojo, neatėmė jam noro pasisvečiuoti Kaimynų Pusėje — taip ten buvo paslaptinga ir viliojo. Tačiau norėti eiti į Kaimynų Pusę, kai žinai, kad to negalima daryti, ir iš tikrųjų ten eiti — tai visiškai skirtingi dalykai. Staiga Kaimynų Pusė ėmė atrodyti tamsi, vaiduokliška ir labai bauginanti.

Džordžą draskė dvejonės. Jis troško grįžti namo — prie mirgančios žvakių šviesos ir keistokų, bet gerai pažįstamų kvapų, sklindančių iš virtuvės; įsmukti pro užpakalines duris ir saugiai bei patogiai lindėti savo

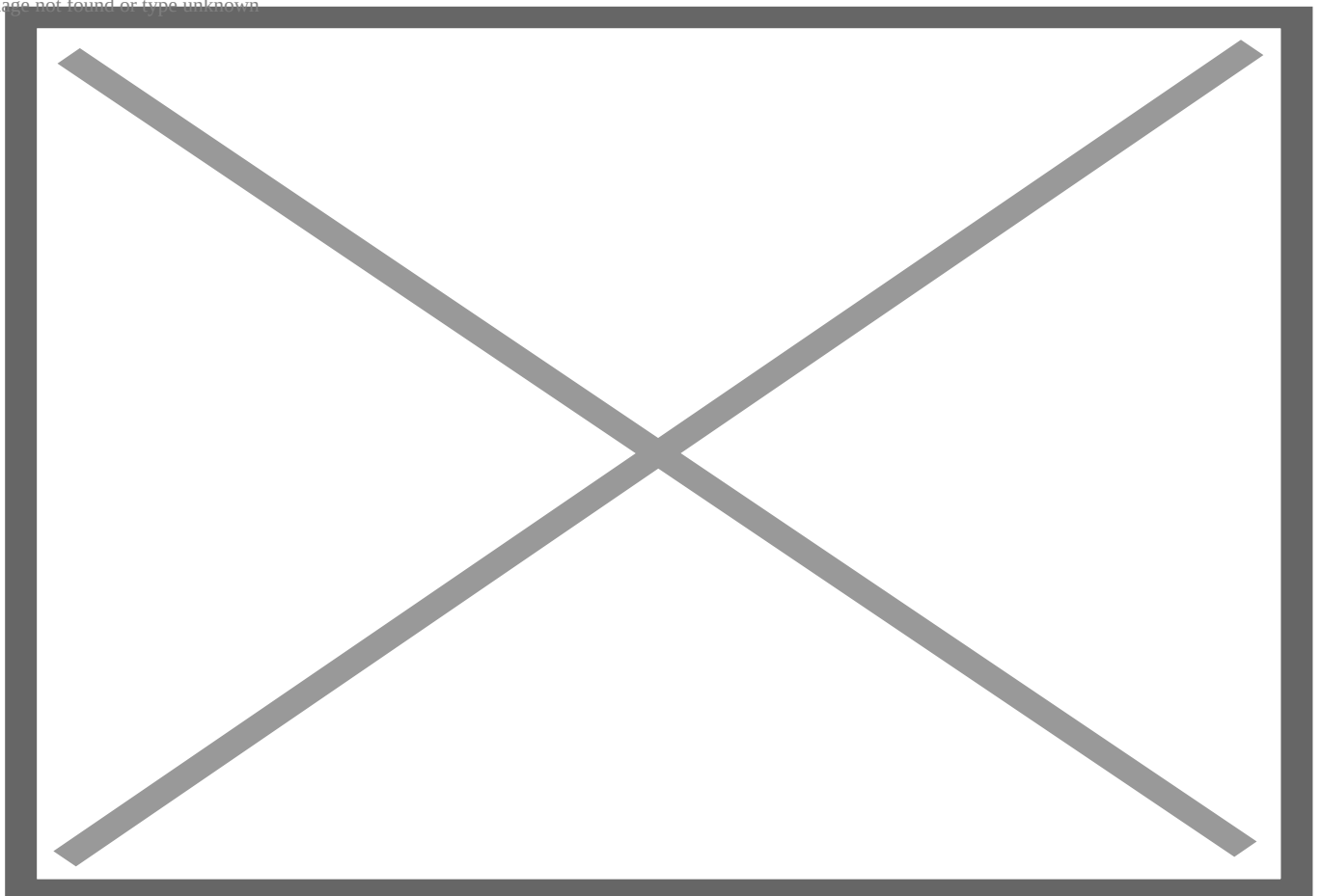
namo viduje. Tačiau tada reikėtų Fredį palikti vieną ir galbūt pavojuje. Pagalbos tėvų nepaprašysi, nes šie, ko gero, nuspręstų, kad tai paskutinė juoda dėmė Fredžio biografijoje, ir išgarbintų jį ten, kur nelaimėlis būtų paverstas kumpio griežinėliais. Giliai įkvėpęs Džordžas apsisprendė. Jis privalo eiti į Kaimynų Pusę.

Užsimerkęs jis nėrė pro tvoroje žiojinčią skylę.

Kai Džordžas atsidūrė anapus tvoros ir atsimerkė, pasijuto stovįs pačiame sodo džunglių vidury. Virš galvos medžių skraistė susipynusi ir tokia tanki, kad beveik nematyti dangaus. Jau ir šiaip temo, o tokiam tankumyne buvo dar tamsiau. Per didžiules piktžoles vos galėjo įžiūrėti išmintą taką. Juo Džordžas ir patraukė, vildamasis, kad takas nuves pas Fredį.

Jis brovėsi per didžiulius gervuogių guotus, jų stiebais kabinosi už drabužių ir braižė odą, tarsi prietemoje jie patys ieškotų jo rankų ir kojų, kad galėtų įsmeigti savo dyglius. Papuvę lapai lipo prie batų, dilgėlės kaišiojo aštrius geliančius liežuvėlius. Medžiuose plaikstėsi vėjas, ir jų lapai keistai šnarėjo, tarsi norėtų įspėti: „Būk atsargus, Džordžai... Būk atsargus, Džordžai...“

Image not found or type unknown

Galop takas Džordžą atvedė į atvirą pievelę, plytinčią iškart už paties namo. Išdykėlio globotinio nei matyti, nei girdėti. Tačiau tolėliau, ant aptrupėjusių grindinio akmenų prie užpakalinių namų durų Džordžas pastebėjo aiškius purvinų paršo kanopėlių pėdsakus. Pasirodo, jo draugužio nužygiuota tiesiai į apleistą namą pro užpakalines duris, atvertas taip plačiai, kad prasibrautų storas paršas. Dar blogiau — iš namo, kuriame metų metais niekas negyveno, sklido šviesa.

Name kažkas apsistojo.

¹ Gegužės medis — gėlėmis, kaspinais papuoštas stulpas, aplink kurį šokama Gegužės 1-ąją Anglijoje. (Vert. past.)